From:	moran sinay <sinay.moran@gmail.com>
To:	ehud barak <ehbarak1@gmail.com>
CC:	
Date:	Sun, 11/15/2015 7:53:39 PM
Subject:	×—×œ×§ 5 - ×¢×ž×•×“×™ 21-25

בישראל הביעו אתמול הזדהות עם אבלה של צרפת בעקבות פיגוע הרמים בפריז, שיגרו הודעות תנחומים ופרסמו הודעות בצרפתית ובעברית. מאות בני אדם השתתפו אמש בעצרת הזדהות עם צרפת בכיכר רבין בתל אביב.

ראש האופוזיציה יצחק הרצוג (המחנה הציוני) שוחח אתמול עם פטריק מיזונאב, שגריר צרפת בישראל, ואמר לו: "כולנו מזדהים היום עם צרפת ומשתתפים בכאבו העצום של העם הצרפתי, על פשע נורא ונתעב שהתרחש אמש נגד החירות, נגד השוויון ונגד האחווה. אנו מזועזעים מהמחיר הנורא ומשתתפים באבלן של קהילות ומשפחות. הטרור השטני אינו יודע גבולות ורק בשיתוף פעולה אמיץ ותקיף במשפחת האומות יהיה אפשר למגר אותו. ישראל תעשה כל שאפשר לסייע במערכה הזאת".

יו"ר יש עתיד ח"כ יאיר לפיד שלח מברק תנחומים לשר החוץ הצרפתי לורן פביוס ובו הביע תנחומיו העמוקים. "המחשבות והתפילות של אזרחי ישראל עם העם הצרפתי היום. הטרור לא יודע גבולות וגם המאמצים שלנו להילחם בו לא צריכים לדעת גבולות. אנחנו חייבים להיות מאוחדים במאבק הזה. זאת הייתה התקפה נגד צרפת, אבל גם נגד הערכים היקרים ללבנו, שצרפת מייצגת אותם באופן כה יפה – ליברליות, חופש ביטוי וזכויות אדם".

"ישראל עומדת כתף אל כתף עם צרפת כבת ברית וכחברה. אנחנו מוכנים להציע את כל התמיכה והעזרה שאנחנו יכולים בשעה קשה זו", הוסיף לפיד. מוקדם יותר שוחח גם לפיד עם השגריר הצרפתי מיזונאב ועם שגרירת ישראל בצרפת עליזה בן נון והביע את הזעזוע העמוק ואת תנחומיהם הכנים של אזרחי ישראל.

ואילו יו"ר ישראל ביתנו ח"כ אביגדור ליברמן אמר באירוע שבתרבות של עיריית כפר סבא כי "ללא פעילות מבצעית יבשתית של המערב לא תהיה כלום. ההפצצות מהאוויר לא מספיקות. אם הם לא ייכנסו לסוריה הטרור יגיע לפריז ולניו יורק. מי שחושב שאפשר בעולם המודרני להסתגר ולברוח מהבעיות – טועה".

בנוגע להשפעה האפשרית של הפיגועים האחרונים על מצבה המדיני של ישראל אמר ליברמן: "לצערי, המסקנה של האירופים תהיה יותר להכיל ולהבין, ולא יהיה שום שינוי".

עצרת הזדהות עם נרצחי הפיגוע בפריז, אתמול בתל אביב. "כתף אל כ

רן אדליסט

להצטרף לעולם

להשתחרר מהקיבעון

ישראל צריכה לעשות הכל כדי להצטרף לקואליציה נגד דאע"ש ■ וזה אומר, למשל, שבמקום להפציץ אוטומטית שיירות נשק בדרכן לחיזבאללה – לחשוב שאולי הנשק הזה נועד להילחם בארגון הטרור האסלמיסטי הרצחני

» מדינות המערב ומרבית מדינות ערב מנהלות כיום מלחמת חורמה נגד דאע"ש. צלצולי ההשכמה בסיני, בסודאן ובפריז הפכו לתרועות קרב שיגרמו להידוק הקשרים בין כל העמים הלוחמים.

אירועי הטרור הגלובליים של דאע"ש הם פתח תקווה לחזרתה של מדינת ישראל וממשלתה לחיק הקונצנזוס העולמי.

מדינות המערב ומרבית מדינות ערב מנהלות כיום מלחמת חורמה בדאע"ש. היא עוד לא יעילה, אבל צלצולי ההשכמה בסיני, בסודאן ובפריז הפכו לתרועות קרב שיגרמו לקפיצת מדרגה במלחמה על הקרקע ולהידוק הקשרים בין כל העמים הלוחמים.

זהו טבע הדברים – האנושי והפוליטי. אפילו חיזבאללה הוא חלק מהקואליציה הזאת. ואיפה ישראל? אומרים (מקורות זרים) שהפצצנו מחסן של אמצעי לחימה (אמל"ח) שנועד לחיזבאללה. זאת אף שאין שום הודעה מודיעינית על כך שחיזבאללה מתכנן או מאיים לבצע פעילות לוחמנית קרובה בישראל, והסיבות לכך ידועות. אז במקום להפעיל את הטייס האוטומטי שהפעולות שלו נקבעות מראש (על פי המנטרה ששר הביטחון יעלון מדקלם פעם בשבוע, "לא נאפשר הברחות נשק לחיזבאללה") וכוללות תמיד כוננות מבצעית, מודיעין זמין ובום – אולי היה מקום לחשוב שהאמל"ח באותו מחסן מיועד למלחמה הרחוקה יותר של נסראללה בדאע"ש? צריך להפשיר את הקיבעון של ניהול מלחמת התגובה האוטומטית ולבחון את הזירה כפי שהיא מצטיירת כיום.

בריעבד ברור שזה היה מחדל חמור של ממשלות המערב, שלא הרגו את ה"דאע"שים" כשהיו קטנים. ההחלטה של נשיא ארה"ב ברק אובמה (בעצת יועציו ובלחץ לובי תעשיות הביטחון) לאמן ולצייד, אבל לסמוך על הצבא העיראקי – התבררה כאסון. לאחר השקעות של מיליארדים לאורך כשנתיים נסוג צבא עיראק בחרפה מכל העימותים החזיתיים מול דאע"ש. הניצחון האחרון בצפון עיראק היה של צבא יאזידי־כורדי בסיוע אווירי אמריקאי.

לאחרונה החלה להתגבש קואליציה בינלאומית לביעור הנגע הדאע"שי (שישראל מודרה ממנה). השותפות הן כעשר מדינות, מארה"ב וצרפת ועד רוסיה ואיראן. בעוד רוסיה וארה"ב לוחמות באוויר, לוחמי הקואליציה על הקרקע הם בין היתר חיילי אסד ואנשי חיזבאללה. אירועי הדמים בפריז אמורים לגרום לגיבוש מרכיבי הקואליציה, וזהו הצ'אנס של ממשלת ישראל להתעורר ולהשתחרר מקיבעונות עבר.

התרומה הגדולה והמשמעותית של ישראל עשויה להיות בכניסה זריזה לניהול אמיתי של מו"מ עם חמאס והרשות הפלסטינית. יש כיום מחלות קשות מן הסכסוך הישראלי־פלסטיני, אבל העולם ישמח להיפטר מכאב הראש הזה לטובת חזית אחידה מול דאע"ש, חזית שישראל היא חלק ממנה. בתהליך הדרתה של ישראל ממשפחת העמים עשוי מהלך מעין זה, לצד מדינות העולם, להיות תחילתו של תהליך הפוך – חזרה למשפחת העמים. בתנאי שהממשלה תימנע מהמניפולציה הצפויה והזולה, שאומרת שהערבים רוצים רק להרוג ולכן לא נלך למשא ומתן ולא נלך לשום שיתוף פעולה אלא נפציץ בלי חשבון.

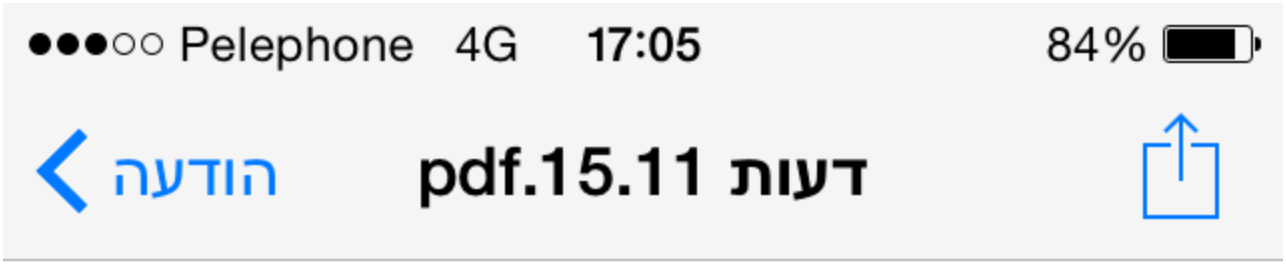

אווה אילוז

לא לביטחוניזם

לעומת התנועות הביטחוניסטיות של ישראל או ארה"ב לטרור, אירופה — ובמיוחד צרפת — צריכות להתוות דרך פעולה שונה, שאינה ביטחוני־סטית־צבאית. ליתר דיוק, אם תהיה תגובה צבאית להתקפות, עליה להיות מלווה בחשיבה מחודשת על בריתות בינלאומיות כמו גם על מדיניות פנים.

אווה אילוז

הביטחוניזם הוא ניצחון לטרור

בשבת שאחרי הפיגועים בפריז הייתי בביתי בירושלים והוצפתי בשיחות טלפון מידידים ישראלים שדאגו לשלומם של ידידיי הצרפתים ובני משפחתי. אחת מהם, ישראלית בת 50, אמרה במרירות: "אולי עכשיו יבינו האירופים, ובעיקר הצרפתים שהתנהגו בצדקנות כזאת כלפינו (הישראלים), את מש־מעות החיים עם טרור תמידי". גם אני בעצמי בדקתי מה שלום ידידיי הצרפתים ואחד מהם, חוקר ספרות צרפתי מפורסם, תיאר מצב שחוויתי על בשרי לא פעם בישראל כשהוצפתי דאגה לבניי: בתו יצאה לבלות עם ידידים בערב הפיגוע באחת השכונות שהותקפו, ורק אחרי 20 דקות מייסרות הצליחו הוא ואשתו לאתר אותה. הוא העיר באירוניה לאה: "אנחנו צריכים להתחיל להתרגל לחיות כמו ישראלים".

ב־24 השנים האחרונות חייתי בחברה שבה הטרור הוא חלק בלתי נפרד מחיי היומיום, ושתעשיית הביטחון בה היא אחת המשגשגות בעולם. היות שכך, ישראלים ואירופאים ימהרו למתוח קווים מחברים בין מאבקה של ישראל בטרור לבין מאבקה של אירופה — ואולי אפילו יראו את ישראל הקטנה כראש החץ של המאבק העולמי הגובר והולך נגד הט־רור (דבר שכתוב, לדעתי, בין השורות בספרו האחרון של וולבק "כניעה"). על אף שדבר אינו מכין אותנו למראה אנשים שנרצחו באופן אקראי, בין אם זה במזרח התיכון או באירופה, תהיה זו טעות להתייחס אל שני סוגי הטרור באל מקשה אחת — השימוש באותה מלה כדי לתאר שני מצבים שונים איננו הופך את המצבים האלה לדומים.

> תהיה זו טעות להתייחס אל הטרור בישראל ואל הטרור באירופה כאל מקשה אחת

הטרור הפלסטיני הוא פו־ליטי ומונע על ידי אינטרסים ויעדים לאומיים. כשהוא שם לו למטרה לפגוע במרכזי קניות או אוטובוסים הוא מציג דרישות ברורות שאי אפשר לטעות במ־שמעותן: שחרור לאומי וסיום הכיבוש. הטרור הפלסטיני, כך אומרים הפרשנים הישראלים הטובים ביותר, ישכך ויעלם ברגע שהפלסטינים ישיגו רי־בונות טריטוריאלית ועצמאות לאומית.

אך מתקפות הטרור בקנה המידה שראינו בארה"ב ולאח־רונה בפריז הן שונות; יש להן ניחוח תלוי תרבות, וזאת הסיבה שדיוויד קמרון דיבר על "רָשָׁע", מלה שרק לעתים רחוקות מו־פיעה באוצר המלים הפוליטי. מתקפת הטרור הזאת מזועזעת את צרפת וכל מדינה אירופית אחרת עד יסוד לא רק בשל גודל הפשע — אלא גם בשל העובדה שהיא פוגעת בערכים ובתפיסות היסוד האירופיים.

האזרח הממוצע בארה"ב ואירופה אינו חש שהוא נלחם נגד אל־קאעדה ודאעש מלחמה ישירה או מוחשית. עבור דאעש המאבק במערב הוא ערך עליון, אך עבור האירופאי הממוצע שחי את חייו הטובים, דאעש הוא לא יותר מאייטם חדשותי. לכן פעולות הטרור של דאעש ואל־קאעדה נתפסות בחסרות סיבה ברורה ומוחשית. פעולות הטרור הללו נתפסות כמלחמת קודש חסרת היגיון נגד המערב ונגד ערכיו. המערב אינו מטוגל

> הביטחוניזם חותר תחת הדמוקרטיה ולעתים קרובות מביא בעקבותיו משטרים אוטוריטריים

להבין להט דתי, במיוחד חסר רחמים. הסיבה לכך היא שמאז המאה ה־18 אין לאותו להט דתי את מה שנחשב בעיני אירופה לתבונה הבסיסית של האנושיות — האינטרס העצמי. ולבסוף, המתקפות האלה מכוונות נגד אורחים כאלו ואחרים כאל סמלים של המערב ולא כאל בני אומה ספציפית. התקפת הצר־פתים כמוה כהתקפת האמרי־קאים, משום ששניהם מסמלים ערכים שנחשבים לטמאים בעיני הקנאים. מוזיקת רוק בבטקלאן, משחק כדורגל המסמל יחסי שלום ושיתוף פעולה בין צרפת לגרמניה, חופש הביטוי בעיתון סאטירי, רגעי הנאה עם חברים במסעדה — כל אלה שייכים לערכי הליבה המקודשים של המערב: הנאה, צריכה, אינדי־בידואליזם וחירות.

מה צריכה להיות תגובתן של צרפת ובעלות בריתה להתקפות כאלו? האם עליהן ללכת בדרכה של ישראל? ישראל קיבלה החלטה ברורה שאותה אנחנו יכולים לכנות "ביטחוניסטית". משום שהיא ממוקמת באזור עוין (על אף שני הסכמי שלום יציבים), ומשום שהפלסטינים לא נתפסו מעולם כיריבים פוליטיים לגיטימיים המתחרים על שטח, אלא כט־רוריסטים שתביעותיהם אינן לגיטימיות — ישראל הפכה למדינה סופר־ביטחוניסטית.

הביטחוניזם מוגדר כדוק־טרינה, שבה הבטחת ביטחון לאומי מרבי מחליפה יוזמות דיפלומטיות ומדיניות חוץ, ובסופו של דבר פוגעת בזכויות האדם ובערכי הדמוקרטיה. באופן דומה, אחרי פיגועי ה־11 בספטמבר, התגובה האמריקאית היתה גם היא ביטחוניסטית. היא כללה פלישות לעיראק ולאפגניסטאן ונרמה נזק רציני לזכויות האדם ולדמוקרטיה, כמו למשל העיטיים בגואנטנ־מו או ההרשאה להשתמש בכוח צבאי שקובעת כי לנשיא ארה"ב סמכויות ביטחוניות נרחבות שמאפשרות לו להשתמש "בכוח הנחוץ והכרחי" במסגרת המלח־מה בטרור (AUMF).

המשך בעמוד 10

המשך מעמוד 5

כל אלה בשילוב עם השי־נוי הדרמטי במדיניות החוץ של ארה"ב — החלישו בסופו של דבר את תפקידה המוסרי והפוליטי בעולם ויצרו ביצה טובענית שה־עולם כולו נאלץ לעסוק בה כעת.

מטרת הטרור היא תמיד עו־עור המשטרים שאותם הוא תוקף. הוא שם לו למטרה לגרום להם להטיל ספקות בפתיחותם ובאמו־נתם בחופש. הביטחוניזם הוא ניצ־חון לטרור, כי הוא זוחר תחת הד־מוקרטיה ולעתים קרובות מביא בעקבותיו משטרים אוטוריטריים.

לעומת התגובות הביטחוניס־טיות של ישראל או ארה"ב לטרור, אירופה — ובמיוחד צרפת — צרי־כות להתוות דרך פעולה שונה, לא

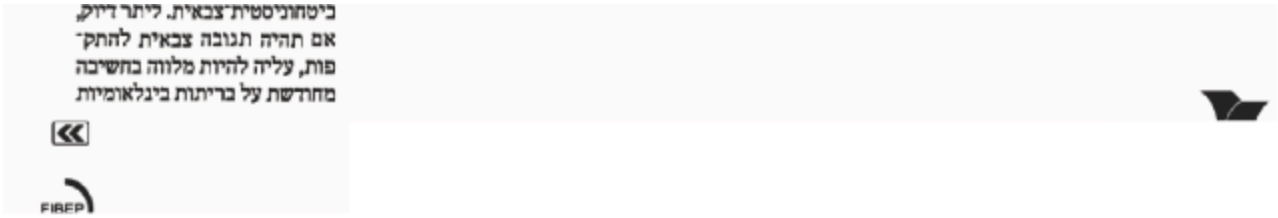
ביטחוניסטית־צבאית. לייתר דיוק,
אם תהיה תגובה צבאית להתק־
פות, עליה להיות מלווה בחשיבה
מחודשת על בריתות בינלאומיות

Pelephone 4G 17:05 84%
הודעה
דעות pdf.15.11

24 מתוך 27

שב"חית

עמירה הס

כדור או שניים

הטענה שחיילים שתלו סכינים נשמעת מופרכת לישראלים. פעם לא האמנו שחיילים משקרים כדי להצדיק הרג אזרחים. עד שצצו הצילומים

שטר־לשעבר, מיכן, ששוהה עכשיו בישראל, אמר: "אני לא מבין. אצלנו, אם מישהו דוקר שוטר — אנחנו תופסים לו את הידיים ועוצרים אותו. לא הורגים אותו. למה זה אחרת בישראל?". מה אפשר לענות? שאצלנו החיילים והשוטרים מוגנים להרוג פלסטיני שיש לו סכין ביד מרחק שני מטרים מהם, או סכין בתיק, או דמוי־סכין בכיס?

ארבעה ימים בתברון לא הספיקו כדי לעקוב אחר כל הרוגי העיר. שש כתבות מסוגים שונים לא יכלו להכיל את כל מה שכן הצשבה. עיניהן הכבויות של ההורים האבלים. הפרידות הליליות השותניות של השב"כ אל הבית, האיום להרוס את הבית (ואין הרוג ישראלי). או כמה מברקים, בפיצוי על תוסר המקום:

"אחרי כמה ימים של שקט מתעתע, שוב פיגוע ירי", דיווח ynet ביום שישי, אחרי שנהרגו שני ישראלים בדרום הגדה. טעות. הפריצה לבית החולים בתברון, חטיפת הפצוע (מירי מתנחל) עוזאם שלאלדה והריגת בן דודו עבדאללה, זן לא שקט. גם לא מתעתע (גילוי נאות: ני־סוח דומה באתר "הארץ" התייחס לפיגועי הדקירה בירושלים ביום שלישי שעבר כהפרה של שקט יחסי. אבל בירושלים אין אף פעם שקט: בכל לילה פורצים שוטרים לבתים ועוצרים ילדים ונערים, מפשרלים בשכונות ומטילים אימה. חוה בלי להזכיר הרג מפגינים ואלימות ביורוקרטית של הריסת בתים ושלילת התושבות). כל עוד לא נקלוט שזה ביבוש הוא פיגוע טרור מתמשך — לא נדע איך לשים קץ לפגיעה בישראלים.

על ביאן אעסילה בת ה־16 נכתב, שב־17 באוקטובר היא הגיעה למחסום בבסיס מג"ב אשמורת יצחק "סמוך למערת המכפלה". טעות: היא הגיעה למחסום שמנתק את שכונתה — אל ר'רח'ו — משאר חלקי חברון. בעיתונות הישראלית מיקום התקרית הוא תמיד צבאי וישראלי. למשל, אומרים מחסום 160 וציר ציון, ולא שכונת א־סלאיימה וואדי אל חוסיין. כך נעלמים עשרות אלפי האנשים שכתיהם וילדותם שם, ובתודעת הקורא הישראלי מחיקת הפלסטינים מעירם היא משהו מובן מאליו.

אעסילה שאלה את שוטרת מג"ב איך מגיעים למקום מסוים, אמר ל"הארץ" גורם ביטחוני. שוטרת המג"ב אמרה לה "לשאול את המקומיים". אעסילה הכניסה יד לילקוט, כאילו חיפשה את הטלפון הנייד, והוציאה סכין: היא דקרה את השכמ"ק. השוטרת הדפה את הצעירה, והיא נפלה. ידה של השוטרת נחתכה. "הצעירה ניסתה לקום", אמר הגורם הביטחוני, "והלוחמת יורה בה, לדעתי כדור או שניים". היישר בחזה. האם השוטרת לא יכלה להסתפק בפציעתה ובמעצרה?

חיילים מגדוד צבר בחטיבת גבעתי הרגו במחסום ג'ילבר שבתל רומיידה את המאם אסעיד, ואת איסלאם עובייידו, שניהם בני 22. מתנדבים בי־נלאומיים ראו איך עובייידו נהרג. ב־28 באוקטובר הוא צעד במורד הרחוב אל המחסום. שני חיילים, שהתרחקו מעט מבריהם שליד המחסום, נעמדו מולו. הוא היים את ידיו. אחד או שניים ירו בו שני צרורות. מתנדב בינלאומי אמר שלא ראה כל סכין בידיו, אבל צילומי צה"ל הראו סכין ליד הגופה. עובייידו נורה ממרחק של כמטר לפחות. האם החיילים באמת לא יכלו להסתפק בפציעתו?

האם באמת היה הכרח להרוג אעסילה בת ה־16 במחסום?

את הריגת אסעיד המתנדבים לא ראו. הם רק שמעו ירי, אחרי עשר בערב, 27 באוקטובר. מת־נדבת התבוננה דרך חלון דירה וראתה את הגופה ומסביבה חיילים ומתנחלים. היא לא ראתה סכין. היא זזה מהחלון לשנייה, וכשחזרה — היתה סכין, לדבריה.

האם חיילים שתלו סכינים, כפי שמסיקים הפלסטינים? לאוזן ישראלית זה נשמע מרפרף מאוד, אפילו שאלה לא לגיטימית. אז הבה נשאל: האם חיילים ושוטרים מעולם לא שיקרו כדי לתרץ מעצר וירי והריגה לא מוצדקים של פלסטינים? לאוזן ישראלית זה נשמע פעם מופרך, שחיילינו ומפקדינו יכולים לשקר. עד שהוכח אחרת הודות למצלמות אבטחה או צילומי סטילס שהחיילים לא היו מודעים להם.

שנה או שנתיים אחרי פרוץ האינתיפאדה השנייה אמרו המומחים הצבאיים מה שפלסטינים ועיתונאים שאינם שבויי־שב"כ אמרו מהתחלה: ישראל השתמשה שלא לצורך בנשק קטלני לפיזור הפגנות, וכך נוצרה ההסלמה. מתי יבואו מי שיגידו: שגינו, לא היינו צריכים להנחות את החיילים להרוג נערות בנות 16 ו־17 וצעירים שאולי החזיקו בסכין, ממרחק מטר או שניים? אבל אנחנו עדיין לא בעתיד. ובהווה עשרות ההרוגים הפלסטינים ואלפי פצועיהם בחודש וחצי האחרונים לא נספרים ולא נחשבים כסיבה להידרדרות הבאה עלינו לרעה.

[redacted]

Pelephone 4G 17:05 84%
הודעה
דעות pdf.15.11

הצרפתים הבינו: מלחמה

ולא סתם מלחמה אלא מלחמת דת: המסוכנת והפנאטית מכולן ● יום שישי השחור הבהיר לצרפת שהיא אינה יכולה יותר לטמון את הראש בחול ● הג'יהאד האיסלאמיסטי כאן, והוא מתכוון להרוג – ולכבוש

בועז ביסמוט
ברחובות פאריס

"וזהי פעולה טלחמתית", הצהיר אתמול נשיא צרפת, פרנסואה הולנד, אחרי שכינס את הק־בינט הביטחוני שלו. הולנד הכריז כי ארגון דאעש עומד מאחורי סדרת הפיגועים המח־ריד שאירעו שלשום בפאריס ובהם נהרגו לפחות 129 בני אדם, ובי הפיגועים תוכננו מתוך לגבולות צרפת. "צרפת תנהג ללא רחמים מול הברברים של דאעש בכל שטחי המדינה אך גם מחוצה לה, יחד עם השותפות שלה המאריות אף הן", הבטיח הולנד, ששוחח בא־בע לפנות בוקר עם הנשיא ברק אובאמה.

צרפת במלחמה. מצב חירום הוכרז במדינה וגם שלושה ימי אבל לאומי. בימים הקרובים נראה גם בעיר האורות הרבה יותר חיילים. כל האת־רים התיירותיים והמוסדות הציבוריים נותרו את־מול סגורים. לפחות שמונה מפגעים, מהם שבעה מתאברים, נטלו חלק בסדרת הפיגועים. מצור החל נגד המארגנים ונגד אלה שהעניקו להם תמיכה לוגיסטית. החשש הגדול הוא שזה לא נגמר. טרו־ריסטים לא חסרים בצרפת. הג'יהאדיסטים השבים מסוריה הפכו לפוטנציאל לפיגועים. הבעיה היא שלא מדובר יותר בפוטנציאל. הטרור כבר כאן. צרפת במלחמה, ולא סתם מלחמה אלא מלחמת דת: המסוכנת והפנאטית מבולן.

"מלחמה בלב פאריס", היתה הכותרת הראשית אתמול של העיתון הצרפתי "לה פיגארו". "המעם זו מלחמה", היתה הכותרת של ה"לה פאריזיין". והן ביטאו בדייק את מה שכמעט כל אזרח צרפתי אומר או חושב. גם שאר כותרות העיתונים מזעיקות, המי־לה "טבח" חוזרת בהן שוב ושוב. ברשתות החברתיות נרשמה פעילות רבה, ובעמוד הפייסבוק שנפתח במיוחד תחת השם "פיגועים בפאריס" הציעו אנשים לשכן בבתיהם אזרחים המומים. נהגי מוניות החזירו ניצולים עם מונה כבוי. צרפת, מאז המלחמה הנוראית ההיא, לא זוכרת טולידריות שכזו.

העולם כולו המום. מדובר בפיגוע הקשה ביותר באירופה מאז פיגועי מדריד ב־2004. אז אל־קאעידה. היום דאעש. מבחינת האזרח המערבי, זו בדיוק אותה אידיאולוגיה. סדרת הפיגועים הסימולטנית שלשום כמר לא היתה נגר יעד סימבולי כמו מוסך יהודי, מעדסת עיתון סאטירי שליגלגה על הנביא מוחמד או שוטר וחייל במדים, שמסמלים את הדפובליקה. הפעם הסמלים הם של כולם. בחירת יעדי התקיפה מסבירה בדיוק מדוע צרפת בלחץ: מדובר בעליית מדרגה של הזוועה, של הסיכון, של הטירוף, של הניהילים, של השנאה. הפיגועים בוזנו נגד בני אדם. הפיגועים היו עיוורים. צרפת מבינה היום שמבחינת הג'יהאד האיסלאמיסטי כל הצרפתים, כל המערבים, כולם כופרים – ואף אחד לא מוגן.

בצרפת מתקשים להבין כיצד קרה מה שקרה: מדוע אי אפשר היה לסיים את האירוע ב"בטקלאן" עם פחות נפגעים; בעיקר מפני שלקיחת בני ערובה הזכירה את הפיגוע בעיר הרוסית בסלאן שבצפון אוסטיה בספטמבר 2004. "תשאלו את הישראלים, הם יגידו לכם כמה קשה להתמודד עם מחבלים מתאבדים", הסביר לכלי התקשורת בצרפת אומרי דה הוסקלוק, מפקד ה־GIGN (היח"מ) שפעל נגד המפגעים במועדון. בסרטון שצולם במקום שומעים היטב את רעש הפיצוצים. בעירן שלנו הכל מצולם, הכל מוקלט. ומבחינת הטרור ההצלחה כפולה: גם הורגים, וגם מתפרסמים.

הכתובת היתה על הקיר

"ראיתי את ההרוגים על הרצפה, ראיתי תת־יכות של גופות", סיפר סבסטיאן, ניצול מהמועדון. "שמ־עתי את הופקות שלהם, 'אללה הוא אכבר – אנחנו נוקמים את מות האחים שלנו בסוריה'", מוסיפה סלין שניצלה גם היא. לא הרחק משם עומדים מוכר עי־תונים והקונים שלי, המומים. "זהו, הם כאן", אומר נבר צרפתי שרוכש את כל העיתונים. "אני קונה אותם לילדיי, שיזכרו באיזה יום הכל התחיל". ברו דה שארון, שם ברצע הירי המחריד במסעדה שבה נהרגו 18 בני אדם, עומד לוק, צעיר שחיפש מקום להעוד בו עם חבריו. "אני לא מאמין שמתחת לבית שלי מתרחש פיגוע. קלצ'ניקוב מתחת לבית שלי. זה הגיוניי", הוא שואל בתדהמה. הפחד של האזרח

25

נשלח מה-iPhone שלי